

## 11. Samson și căsătoria sa

(Judecători 14-16)

Poate unii se vor mira că între aceste expuneri vor găsi și un capitol despre Samson. În cazul lui nu este vorba despre o familie! Desigur, dar este vorba despre o căsătorie: istoria vieții sale din Judecători 14-16 începe cu relatarea despre căsătoria sa.

Samson a văzut la filistenii, în Timna, o femeie, și a dorit să se căsătorească cu ea. Dragoste la prima vedere! Dar a fost dragoste? Sau numai senzualitate? Dacă dragostea înseamnă numai „senzualitate“, atunci este o compensație sărăcăcioasă, egoistă pentru dragostea adevărată, altruistă, care are în vedere fericirea reciprocă. Samson era desigur conștient de faptul că acea femeie era o filisteancă și că o căsătorie cu ea nu putea fi după voia lui Dumnezeu. Și mai târziu vom vedea că în viața sa, pasiunea a dominat peste rațiune.

Solomon spunea că cel care este stăpân pe sine, este mai puternic decât cel care cucerește o cetate. Samson era în stare să cucerească o cetate, dar nu a învățat niciodată să fie stăpân pe sine.

Sper că aceste reviste ajung și în mâinile multor tineri bărbați, care se află înaintea momentului încheierii unei căsătorii. Poate vezi în jurul tău multe fete și chiar și o fată, care va trezi în tine dorința să o ai. Dragoste la prima vedere, sau nu? Apoi se ridică întrebările. Este dragoste adevărată sau sunt alte sentimente? Este aceasta femeia pe care a rânduit-o Dumnezeu pentru mine? O fată credincioasă se va întreba la rândul ei: Mă pot încredința lui în dragoste? Este el bărbatul pe care mi l-a pus Dumnezeu în cale? Găsirea răspunsului corect pentru amândoi înseamnă: timp pentru a gândi în rugăciune la această problemă.

Deseori, tinerii se aruncă prea curând unul în brațele celuilalt. Ei consideră a fi dragoste, ceea ce mai degrabă este doar o stare de îndrăgostire, iar întrebarea dacă este o căsătorie în Domnul nu și-au pus-o sau nu s-au gândit suficient la aceasta. Rezultatul va fi apoi adesea o viață de căsnicie, care dezamăgește foarte mult și va duce la o trăire unul lângă altul sau chiar la despărțire.

Samson le-a cerut părinților să intervină. În timpul acela era un lucru absolut necesar. Dar tatăl și mama lui l-au sfătuit să nu facă acest pas, având pentru aceasta un motiv bun.

A trecut timpul când părinții decideau partenerul de viață pentru copiii lor, cel puțin în cultura noastră, cu excepția așa-numitelor căsnicii „politice“ sau „de afaceri“. Am spus deja ceva în legătură cu acest subiect în capitolul 6 referitor la Isaac. Sper însă că se obișnuiește totuși ca înainte de luarea deciziei, tinerii să ceară părerea părinților lor și să țină seama de sfatul lor. Binecuvântarea părintească ar trebui să reprezinte o mare valoare pentru copii.

Din nefericire, Samson a nesocotit sfatul biblic al părinților săi. Aceasta a avut urmări grave. De la un fiu al unor astfel de părinți, care era chemat la o slujbă pentru Domnul, ne-am fi așteptat la ceva mai bun. Scriptura vorbește foarte clar despre „căsniciile amestecate“, despre legătura dintre credincioși și necredincioși, despre „jugul nepotrivit“. Cuvintele apostolului: „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși“ (2 Corinteni 6.14) sunt aplicabile, chiar dacă se află într-un alt context. Tinerii trebuie să fie deplin convinși, înainte de a-și spune „da-ul“, de credința în Domnul Isus Hristos. Acolo unde lipsește această unitate în credință, căsătoria este un salt în întuneric. Credincioșii caută și găsesc rezolvarea problemelor vieții lor și mângâierea în greutăți, în Cuvântul

lui Dumnezeu. Biblia este pentru ei îndreptarul vieții lor. Un om necredincios nu poate înțelege așa ceva; el este condus de alte motive. Aceasta va avea ca urmare conflicte nesfârșite.

Atât timp cât există dragoste și o toleranță reciprocă, totul poate merge bine până la un anumit punct. Dar rămâne întrebarea din textul citat: „Ce parte are un credincios cu un necredincios?” Răspunsul trebuie să fie întotdeauna: *niciuna!* Deosebirea sunt prea mari, prea fundamentale, prea normative în viață. Dar ce se întâmplă dacă după o anumită perioadă se observă că există această prăpastie? Sau dacă prin întoarcerea la Dumnezeu a unuia dintre tinerii logodiți apare această prăpastie? Nu ezit deloc: te sfătuiesc să desfaci legătura. Desfacerea unei logodne este un lucru foarte regretabil, dar de preferat unei căsnicii nefericite. O logodnă nu este o căsătorie, este numai un timp de pregătire pentru căsnicie. În timpul logodnei nu există niciun fel de obligații de căsnicie. Dar pentru amândouă, logodnă și căsătorie, are valabilitate proverbul: „Gândește-te întâi, apoi îndrăznește.” Dacă abia după încheierea căsătoriei se observă că există sau apare această prăpastie, lucrurile stau altfel. Pentru credincios nu mai există cale de întoarcere. Un soț credincios nu are voie din acest motiv să o alunge pe soția sa necredincioasă. Pentru soția credincioasă are valabilitate același lucru (1 Corinteni 7.12-17).

Apostolul Pavel nu le dă partenerilor necredincioși niciun fel de indicații. Astfel de oameni trebuie să se întoarcă mai întâi la Dumnezeu și să vină la credință, înainte de a avea priceperea și puterea spirituală de a se supune Cuvântului lui Dumnezeu. Este clar că Dumnezeu nu îi permite unui credincios divorțul ca un mijloc de a scăpa de un jug nepotrivit, oricât de apăsător și insuportabil ar fi acesta.

Un tânăr credincios a ajuns la serviciu în contact cu o tânără care i-a devenit foarte simpatică și invers la fel. Sentimentele lor au crescut spre o dragoste profundă și s-a format o legătură strânsă. Dar cu ocazia următoarelor discuții s-a văzut că erau despărțiți de o prăpastie mare. Când era vorba despre credință, nu se puteau înțelege. Atunci tânărul a înțeles că el făcuse greșeala să-i declare dragostea sa, înainte de a ști care era poziția ei față de credință. Atunci, de fapt, prea târziu, el a făcut din problemă un subiect al rugăciunii, și au discutat deschis despre problemă. Și ea simțise deosebirea dintre ei. Ea provenea dintr-o familie necredincioasă și nu cunoștea deloc aceste lucruri. Deși nu era respingătoare față de lucrurile religioase, a observat și ea deosebirea. Amândoi au recunoscut că având în vedere această deosebire dintre ei nu putea fi vorba de o căsnicie fericită. Cu inimile triste, au hotărât să încheie legătura. S-au despărțit și nici nu s-au mai întâlnit, nici nu și-au mai scris.

Mult mai târziu, tânăra a frecventat o adunare de evanghelizare. Acolo s-a întors la Dumnezeu, iar viața ei a primit un alt conținut. Când a auzit el că ea a venit la credință și că aceasta se arăta clar în viața ei, a văzut în aceasta pe drept o ascultare a rugăciunilor sale și a intrat din nou în legătură cu ea. S-au logodit, iar acum sunt căsătoriți și fericiți de câțiva ani. Știu, desigur, că nu toate relațiile rupte din acest motiv au un astfel de sfârșit fericit.

O tânără credincioasă avea o relație de prietenie cu un tânăr, care avea o altă concepție de viață și tindea spre alte idealuri. El era foarte simpatic, ea l-a îndrăgit mult și credea că va putea fi fericită cu el. Am încercat să-i atrag atenția asupra faptului că ea vedea problema dintr-un punct de vedere egoist. Mult mai importantă era întrebarea, dacă ea îl va putea face fericit. Am încercat să-i arăt că ea, ca și credincioasă, nu va putea fi niciodată un ajutor în realizarea idealurilor sale, ci va fi o piedică. Dar mult mai important era faptul că această legătură va fi „un jug nepotrivit”, de care ne avertizează Cuvântul lui Dumnezeu.

Câteva zile mai târziu mi-a scris că a încheiat acea relație. Un an mai târziu am aflat că s-a căsătorit cu un tânăr credincios. Și această poveste s-a încheiat cu bine, chiar dacă altfel.

Sunt convins că orice decizie luată în ascultare față de Domnul va conduce spre un sfârșit fericit, chiar dacă nu poate fi văzut imediat. Domnul a promis că fiecare jertfă pe care o aducem de dragul Său, va fi răsplătită de El.

Dar încă o poveste fără un sfârșit fericit: o femeie îmi povestea despre viața ei de căsnicie nefericită. Soțul ei era foarte indiferent, nu dorea să știe ceva despre creștinism și respingea orice contact cu oamenii credincioși. Îi permitea însă să frecventeze străngerile laolaltă. Înainte de încheierea acestei căsătorii, ea fusese avertizată cu privire la un jug nepotrivit. Dar atunci soțul ei nu era dușmănos; nici nu se putea spune cu siguranță că era un om necredincios; va merge cu ea și totul va fi în ordine. Ceea ce se speră, se și crede în astfel de cazuri. Dar realitatea a fost cu totul altfel, iar acum trebuie să suporte consecințele rele ale acestui jug nepotrivit. Am întrebat-o dacă știe care este însemnătatea originală a imaginii „jug nepotrivit“. Ea a confirmat: „Un bou și un măgar unul lângă altul în același jug.“ Atunci am întrebat-o dacă a descoperit care dintre ei este boul și care măgarul. „Desigur“, a răspuns ea, „eu sunt sărmanul măgăruș.“

Răspunsul meu a fost: „Eu cred că soțul dumneavoastră este sărmanul măgăruș. El nu posedă nimic, niciun Dumnezeu și nicio credință, niciun sprijin în viață și nicio speranță pentru veșnicie. Când caută distracție la petreceri sau cinematograful sau în alte locuri de distracție, este singur. Dumneavoastră nu puteți merge cu el. Dumneavoastră cunoașteți mângâierea din Cuvântul lui Dumnezeu, sursa de putere a rugăciunii, părtășia cu credincioșii. Soțul dumneavoastră nu posedă nimic. Care dintre dumneavoastră este de compătimit? Cine este de fapt sărmanul măgăruș?“ Ea mi-a dat dreptate. Nu privise niciodată lucrurile în acest mod. La sfârșit am citit împreună din 1 Petru 3: „Tot așa, soțiilor, fiți supuse soților voștri, încât, chiar dacă unii sunt neascultători de Cuvânt, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea soțiilor, fiind martori la purtarea voastră curată, în temere.“ A câștiga un soț necredincios fără cuvinte, numai prin comportament, nu este o sarcină ușoară pentru o soție. Nu se garantează niciun succes. Dar este singura posibilitate pe care o oferă Cuvântul lui Dumnezeu, și de aceea trebuie folosită de cei în cauză.

Această poveste nu are un sfârșit fericit. Nu știu dacă această situație tristă s-a schimbat. Am pierdut din vedere această familie și nu am mai auzit nimic despre ea.

Căsătoria lui Samson a fost o dezamăgire totală și a fost de scurtă durată. Mânios, el și-a părăsit soția și s-a întors la casa tatălui său. Rolul jucat de această femeie nu este de aprobat. Mânia lui Samson este de înțeles. Dar a pleca mânios și a-și părăsi soția nu a fost o poziție corectă.

În capitolul 15 citim că după un timp Samson s-a hotărât să o caute din nou pe soția sa. Nu știm cât timp trecuse. El a luat un cadou, probabil pentru a realiza o împăcare. Dar Samson a lăsat să treacă timpul potrivit: a venit prea târziu.

Câteodată se exprimă părerea că între cei doi nu s-a ajuns niciodată la o căsătorie. După părerea mea nu este corect. Căsătoria s-a încheiat cu acordul și medierea părinților din ambele părți și a fost confirmată public cu o mare sărbătoare de nuntă.

Ambii parteneri aveau vină în ruperea relației lor, iar comportamentul socrului a făcut ca această ruptură să ducă la o despărțire definitivă. În cazul unui conflict de căsnicie rareori se întâmplă sau probabil niciodată, ca problemele să fie cauzate 100% numai de un partener. Este o fericire dacă se poate acționa din afară pentru ca cei doi să se împace. Dar vai, dacă lucrurile stau altfel!

Divorțul nu aduce soluția dorită. În Biblie citim: „«Eu urăsc despărțirea», zice Domnul

Dumnezeul lui Israel... deci luați seama la duhul vostru, ca să nu vă purtați cu necredincioșie... față de soția tinereții..." (Maleahi 2.15, 16). Este trist de constatat că Samson a învățat atât de puțin din cele întâmplate.

În capitolul 16 citim că a avut legături cu o femeie curvă în Gaza, o altă cetate a filistenilor, și a petrecut cu ea o noapte. Aici nu mai este vorba despre căsătorie. Aici este o cedare în fața unei pasiuni păcătoase.

După căsătoria sa nefericită s-a răzbunat pe vrăjmașii săi. Apoi, după ce propriul popor l-a dat de gol, a obținut o mare victorie asupra filistenilor. În Gaza, datorită puterii sale mari, a putut să iasă nevătămat din cetate.

În capitolul 16.4 citim că a iubit o altă femeie filisteancă pe nume Dalila. Dar din nou se pune întrebarea: Ce fel de dragoste a fost aceasta? Această relație a durat mai mult timp și aceasta i-a fost fatală. El a făcut cunoscut secretele nazireatului său. El a pierdut semnul exterior, părul său lung, și a observat prea târziu că Domnul se depărtase de el. Filistenii i-au scos ochii și l-au aruncat legat în închisoare.

În Osea citim ceva asemănător: „Efraim se amestecă împreună cu popoarele; Efraim este o turtă neînțoarsă. Străinii i-au mâncat puterea și el nu știe“ (Osea 7.8, 9). O turtă care nu este înțoarsă, va fi pe o parte arsă, iar pe cealaltă parte va rămâne cocă necoaptă. Va fi fără gust, nedigerabilă, nefolositoare.

Această imagine este aplicabilă și astăzi la credinciosul care se leagă cu lumea, în loc să se separe de ea pentru Dumnezeu. El pierde părtășia cu Dumnezeu și astfel puterea sa spirituală. Din fericire, la sfârșitul vieții lui Samson a fost restabilită această părtășie! Prin aceasta i-a revenit și puterea sa neobișnuită. La moartea sa a obținut cea mai mare victorie dintre toate celelalte.

Unul dintre aspectele tragice din viața lui Samson a fost că nu și-a putut stăpâni pornirile sexuale, ci a fost dominat de ele. Instinctul sexual nu este un păcat sau ceva rușinos. Dumnezeu, Creatorul, a creat astfel creaturile Sale, la fel și pe om. În acest mod, El dorește să păstreze speciile.

În cazul animalelor vorbim despre instinct de împerechere. Dar în această privință, între om și animal este o deosebire mare, principială. La animale, instinctul de împerechere se restrânge la așa-numitele perioade de rut; atunci instinctul se vede clar: despre aceasta vorbesc „boncăluitul” și luptele aprige din pădurile noastre. Primăvara se împerechează păsările. Ele își construiesc împreună un cuib. Ele clocesc ouăle, au grijă de puii lor, până ce aceștia pot zbura. Atunci și-au îndeplinit sarcina dată lor de Creatorul. Ele lasă puii în voia sorții lor și se despart.

În cazul oamenilor, Dumnezeu are o altă intenție. El îi aduce pe bărbat și femeie la o unitate stabilă. Instinctul sexual are și în cazul oamenilor scopul de a păstra specia. Acesta este un mare cadou, insuficient apreciat, care poate duce în căsnicie la o stare de fericire necunoscută.

Dumnezeu i-a dat omului o minte și o voință. Un medic spunea: „Mintea este în stare să se supună instinctului sexual, să-l domine, respectiv să-l ducă pe o cale bună. Vedem de multe ori cum mintea, împreună cu voința omului, este pusă ca o putere mai mare peste instinctul sexual.“

Dragostea te face orb, spune un proverb. Adevărul acestor cuvinte îl vedem, din păcate, de multe ori confirmat. Dar pe de altă parte trebuie să ținem seama de faptul că dragostea este o condiție indispensabilă pentru o viață de căsnicie fericită. Dar în acest caz nu este permis ca mintea și voința și cuvintele biblice despre căsnicie să fie puse deoparte. Dacă se cedează numai

instinctului natural, există mari pericole. „Este mai de preț... cel care își stăpânește duhul, decât cel care ia o cetate“ (Proverbe 16.32).

Samson era în stare să cucerească o cetate, dar nu a învățat niciodată să fie stăpân pe sine. Totuși, credincioșii trebuie să învețe aceasta, și pot să facă acest lucru cu ajutorul Domnului și în puterea Duhului Sfânt. Aproape zilnic găsim în ziare informații despre un comportament sexual numit în Scriptură păcat. Cine se lasă influențat de acesta împiedică sau dăunează fericirii din căsnicie, pe care Dumnezeu dorește să o dăruiască.

De altfel, este un punct de plecare greșit și periculos a gândi numai la lucrurile frumoase și la privilegiile pe care le poți *primi* în căsnicie. Dacă partenerii nu observă ce trebuie *să dea* în căsnicie, atunci vor primi la rândul lor foarte puțin. O căsnicie bună nu poate fi obținută cu motive egoiste. Ea trebuie să rezulte din abnegație. Bunăstarea partenerului trebuie să stea în prim-plan. Marea fericire, pe care Dumnezeu a prevăzut-o în căsnicie pentru soț și soție, nu poate fi obținută dacă ambii parteneri încearcă să ajungă cât mai mult posibil la drepturile lor.

Dar dacă sunt îndeplinite condițiile amintite? Dacă doi tineri s-au găsit și s-au căsătorit în Domnul? Atunci vine marea sarcină de a forma o familie. Pot fi atunci decuplate mințea și voința, și se poate face loc nestingherit instinctului sexual? Aceasta poate duce mai ales la bărbați la o mare greșeală. Poate fi cauza stingerii focului pe altarul dragostei.

Petru era un bărbat căsătorit. Citim în Evanghелиi că avea o soacră care era bolnavă și care a fost vindecată de Domnul Isus. Pavel scrie că Petru a fost însoțit în călătoriile sale de soția sa (1 Corinteni 9.5). Privite în această lumină, cuvintele sale primesc o mai mare importanță pentru noi: „Tot așa, soților, locuiți cu ele după cunoștință, ca și cu un vas mai slab, feminin, dându-le onoare ca fiind și împreună-moștenitoare ale harului vieții, spre a nu fi împiedicate rugăciunile voastre“ (1 Petru 3.7).

În fiecare căsnicie apar situații, în care bărbatul trebuie să-și supună dorința sa minții și voinței sale. Câteodată și soția. Pentru cei care au probleme în acest domeniu repet sfatul pe care l-am mai dat, și anume să se adreseze unui medic credincios sau unui frate, respectiv soră, în care au încredere și al căror ajutor este în concordanță cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Sunt contra familiilor mari? Desigur, nu! Dumnezeu a binecuvântat căsnicia noastră cu opt copii. Prin aceasta a trebuit deseori să renunțăm la lucruri, pe care alții și le puteau permite. Am știut ce înseamnă grija, boala, încordarea și orele nedormite. Acum, copiii noștri sunt de mult timp independenți. Ne bucurăm și de un număr mare de nepoți și strănepoți. Dacă ne gândim la anii grei, inimile noastre sunt pline de mulțumire. Ne-am străduit să-i educăm bine pe copiii noștri. Dar am simțit și ce influență modelatoare trece de la copii la părinți. Și pentru aceasta Îi mulțumim lui Dumnezeu.

Este o părere eronată, pe care am auzit-o de multe ori, și anume că poți educa și crește mai ușor unul sau doi copii, decât un număr mai mare. Tocmai contrariul este adevărat. Pe când activam ca profesor la școala medie, am putut constata deseori că tocmai copiii din familii mari, numeroase se diferențiau avantajos de cei din familii mici. Cunosc părinți care nu doreau să aibă mai mult de unul sau doi copii. Aceasta nu a fost nici spre binele părinților, nici al copiilor.

Cunosc însă și grijile și lacrimile soților, care își doresc atât de mult o familie mare, dar care nu primesc copii sau care au numai unul sau doi. Noi privim lucrurile din exterior. Nu avem dreptul să judecăm. A generaliza este greșit.

Cunosc și din aceia care nu doresc să aibă copii, cel puțin nu în primii ani, pentru că și-au stabilit cerințe materiale foarte mari. Mai întâi trebuie cumpărată a mașină scumpă, iar plata unei case prea scumpe reprezintă o împovărare financiară mare, pentru a mai gândi la formarea unei familii.

În astfel de cazuri nu ezit să spun: Aici este ceva greșit de la temelie. Mai grav este când o graviditate nedorită este încheiată prin avort. Acest cuvânt nu este altceva decât o transcriere voalată a cuvântului pruncucidere.

Poate cititorul va rămâne cu impresia că descriu în culori prea sumbre pe Samson. Dar într-adevăr: el era un nazireu, un bărbat separat pentru slujba pentru Dumnezeu. El a eliberat poporul Domnului din mâna filistenilor. Numele său este amintit în șirul eroilor credinței din Evrei 11. Ce să gândim despre Judecători 14.4? „Și tatăl său și mama sa nu știau că lucrul acesta era de la Domnul, pentru că el căuta o ocazie împotriva filistenilor.“ Fără îndoială, intenția lui Samson era bună. Dumnezeu l-a ajutat să atingă acest scop. Dar aceasta nu înseamnă că Dumnezeu a aprobat modul în care a făcut-o.

Dumnezeu este suveran. El Își împlinește planurile. El Își alege instrumentele. Cei care cunosc Biblia, știu că El poate folosi în acest sens ispitele diavolului, activitățile dușmanilor Săi, păcatul și slăbiciunile copiilor Săi. Despre acest subiect s-ar putea scrie o carte întreagă. Dar în acest capitol nu este vorba despre aceasta. Aici este vorba de a învăța pentru timpul nostru din căsătoria și viața sexuală a acestui bărbat al lui Dumnezeu.

Câteodată se spune că Dumnezeu poate da o lovitură bună și cu un băț strâmb. Acest lucru l-a făcut și cu Samson; pentru aceasta glorificăm harul Său. Dar să nu vedem în aceasta o îmbărbătare de a deveni noi înșine un băț strâmb.